

GABRIEL

POSEL DOBRÝCH ZPRÁV

časopis farností Bedřichov a Lysice

Josefovi se zjevil
ve snu anděl
Páně a řekl:
“Josefe, synu
Davidův, neboj
se k sobě vzít
svou manželku
Marii. Vždyť
dítě, které
počala, je z
Ducha svatého.
Porodí syna a
dáš mu jméno
Ježíš; on totiž
spasí svůj lid od
hříchů.”

(Mt 1, 20-21)

Úvodník

Josefovi se zjevil ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ (Mt 1,20-21)

Milí přátelé, máme před sebou Vánoce, svátky narození Božího Syna. Ježíšův příchod na svět oznámili Marii a Josefovi andělé. Slovo anděl pochází z řeckého „angelos“ a znamená posel. Andělé jsou poslové dobrých zpráv. Anděl oznámil narození Božího Syna i pastýřům:

„Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán.“ (Lk 2,10-11)

Andělé jsou poslové radostných zpráv. Andělé nazývají Ježíše Spasitelem (Zachránce), oznamují, že spasí (zachrání) lidstvo od hříchu. Boží Syn se stal z lásky k lidem člověkem, aby svou smrtí a vzkříšením zachránil lidstvo od hříchu a smrti. A to je ta nejradostnější dobrá zpráva. Na nás je, jestli uvěříme v Boží lásku a vírou přijmeme Ježíšem nabízenou záchranu.

Milí přátelé, přeji nám všem, abychom se stali anděly, posly dobrých a radostných zpráv. Především té nejradostnější zprávy o Boží lásce ke každému člověku. Přinášíme druhým radost.

Přeji Vám a Vaším rodinám klidný advent a radostné Vánoce. Těším se na setkání nejen při vánočních bohoslužbách.

Váš farář P. Michal Cvingrál

Rok se s rokem sešel a my za pár dní budeme opět slavit Vánoce. O tom, kdy a za jakých okolností se začal slavit svátek Narození Páně a vše o adventu, období, které tomuto svátku předchází, jsme si již pověděli v loňském čísle časopisu (Gabriel 3/2024). V letošním příspěvku se proto zaměříme na původ, rozšíření a liturgickou osnovu nejen narození Krista, ale celého tajemství zjevení Páně – jeho pokorného narození v Betlémě, zjevení se pastýřům – jako prvotinám z Izraele, zjevení se mudrcům přicházejících „z východu“ – jako prvotinám pohanům, kteří v narození Krista rozpoznávají Mesiáše a klaní se mu, zjevení u řeky Jordánu, kde byl Ježíš Otcem prohlášen za

milovaného syna (Mt 3, 17) a kde veřejně zahájil svoji mesiášskou službu a znamení v Káni, kde Ježíš „zjevil svou slávu a jeho učedníci v něj uvěřili“ (J2,11). Tedy se podrobněji seznámíme s celým vánočním okruhem.

Jak už víme, svátek Narození Páně slaví všechny církve (kromě arménské) 25. prosince. V tento den se slavilo již v první polovině 4. století, kdy narození Krista bylo pojaté jako reakce na pohanský městský svátek „*Natale Solis invicti*“ (svátek Narození neporaženého boha Slunce). Slavnost Narození Páně se v církvi velmi rychle ujala a rozšířila, a to z důvodu christologické situace na počátku 4. století, kdy se potřela ariánská hereze* a do popředí se postavil Ježíš jako Bohočlověk. A tak se Vánoce začaly brzy slavit na západě Afriky, ve

Španělsku a severní Itálii, váhavěji tuto slavnost převzala Galie, Cařihrad, Malá Asie a o něco málo

později i Egypt. Jako poslední se Narození Páně 25. prosince začíná slavit

i v Jeruzalémě, kde se v tu dobu ve velké hojnosti slavil „konkurenční“ svátek Zjevení Páně (6. ledna).

Do dnešních dnů se při příležitosti slavnosti Narození Páně dochovaly dvě velké liturgické zajímavosti. Ta první je, že kněz smí v tento den odsloužit hned tři mše – mši *půlnoční* (missa in nocte – v noci), *pastýřskou* (missa in aurora – za svítání) a *velkou* (missa in die – ve dne). To se dochovalo ze starořímských zvyklostí – jde o rozšíření zvláštní papežské liturgie, která se vyvíjela postupně do poloviny 6. století. Díky šíření římských liturgických knih se postupně tato papežská tradice přebírá do celého křesťanského světa. Druhá zajímavost této liturgie je ta, že pokud pomineme, že nový misál zařazuje dodatečně starozákonní čtení, můžeme říct, že vánoční mše se slaví v podstatných rysech stejně jako ve 4. století.

*Ta popírá plnou božskost Ježíše Krista. Podle tohoto učení byl Ježíš stvořen Bohem Otcem jako prostředník mezi jím a stvořením a je stejně jako Duch svatý Bohu otci podřízen. Toto učení jde tedy v protikladu s učením církve o stejné podstatě osob Boží trojice. V roce 325, na prvním nicejském koncilu, bylo ariánství odsouzeno jako hereze.

Vánoce si jako jediný svátek vedle Velikonoc uchovaly svůj oktáv. Poslední den tohoto oktávu se shoduje s počátkem občanského roku, který stanovil Gaius Julius Ceasar, jenž přesunul počátek roku z 1. března na 1. leden roku 45 př. Kr. Pohané v tento den slavili začátek roku s bohem Jánem – bůh se dvěma obličejí byl mimo jiné bohem počátku – odtud i název prvního měsíce Januarius – leden). Tento den pohané slavili s maximální rozpustilostí a pověřivými obyčejí. Proto se na řadě míst církevní obec snažila věřící před tímto chránit kajícími bohoslužbami. V Římě se postupem času v tento den začala slavit památka narození (Natale) Matky Boží. Ve Španělsku a Galii zdomácněl svátek Obřezání Páně podle L2, 21. Tento svátek se rozšířil i do Říma, a tak na rozhraní 13. a 14. století se stává součástí oslav Matky Boží jako svátek „Obřezání Páně a vánoční oktáv“ - tedy svátek s mariánskou a vánoční náplní. Takto se slaví začátek roku 1. ledna až do liturgické reformy v roce 1960, kdy se misál vrátil k původnímu římskému zvyku slavnosti

Matky Boží Panny Marie spojenou s památkou udělení jména *Ježíš*.

Už nejstarší liturgické kalendáře obsahují ve vánočním oktávu, tedy mezi slavností Narození Páně a slavností Matky Boží, řadu svátků svatých bezprostředně vztahujících se k Vánocům. Středověk totiž viděl v těchto světcích čestnou Ježíšovu družinu, kterou nazývá „*comites Christi*“ (Kristovi průvodci). Jsou to prvomučedník *Štěpán* – 26. prosince, apoštol a evangelista *Jan* – 27. prosince a Herodem zavražděná *Betlémská neviňátka* – tzv. Mláďátka – 28. prosince. Dne 29. prosince slavíme nezávaznou památku biskupa a mučedníka *Tomáše Beceta* z Canterbury a 31. prosince náleží památka papeže *Silvestra*. První neděli během vánočního oktávu se slaví svátek Svaté rodiny. Pokud ale Vánoce a jejich oktáv

případnou na neděli, slaví se svátek Svaté rodiny 30. prosince.

Doba vánoční však nekončí vánočním oktávem, tedy slavností Matky Boží, ale až nedělí po slavnosti Zjevení Páně (Epifanie), která připadá na 6. ledna (v předkoncilní době byl vánoční okruh delší, trval až do tzv. „Hromnic“ – Uvedení Páně do chrámu). Epifanie je výjimečný svátek ve vánočním okruhu, ač se tomu tak dnes vůbec nezdá. První stopy tohoto svátku nalezneme v Alexandrii již na počátku 3. století. Okolnosti napovídají tomu, že se jedná o reakci na pohanský svátek narození boha Aióna – Eóna. Proto i původní Epifanie byla svátkem Ježíšova narození, k němuž se brzy

připojila i památka na jeho křest (odtud byl den 6. ledna důležitým křestním termínem) s památkou prvního Ježíšova zázraku na svatbě v Káni. Ve druhé polovině 4. století docházelo k tomu, co jsme sledovali již u svátku Narození Páně, a to, že se Epifanie začínala velmi rychle rozšiřovat po „církvním světě“. Ze svátku Narození Páně a Zjevení Páně se tedy stávají „konkurenční“ svátky. Během 5. století se však usadil model, kdy se 25. prosince slavilo na Východě Ježíšovo narození a příchod

mudrců a 6. ledna se slavila památka Ježíšova křtu a svatby v Káni. Západ naproti tomu slaví 25. prosince pouze Narození Páně a 6. ledna pak příchod mudrců, Ježíšův křest a jeho první zázrak jako zřetelné znamení jeho zjevení. Zatímco na Východě jsou oba svátky rovnocenné, na Západě se postupně ze svátku 6. ledna stal svátek bez vlastního oktávu a může být přeložen na neděli mezi 2. – 8. lednem, jestliže není 6. ledna dnem pracovního klidu.

Lidová zbožnost středověku posunula do popředí svátku postavy „tří králů“, a to tak silně, že se dnes slavnosti říká „svátek Tříkrálový“. V evangeliu se ale nemluví ani o králích, ani o tom, že by byli tři. Z největší pravděpodobnosti se číslo tři vztahuje k uvedeným darům – zlato, kadidlo a myrha. Výraz „králové

se objevuje v náboženských spisech až od 6. století, jména Kašpar, Melichar a Baltazar jsou ještě mladší a uvádí se až

od století 9. V tento den je velmi rozšířená lidová tradice koledování – děti přestrojené za krále obcházejí domy, kde vybírají peníze na dobročinné účely.

Svátkem tříkrálovým končí vánoční sváteční okruh. Následující týden se už počítá jako první z 33 nebo 34 týdnů obecné doby liturgického roku, tzv. liturgického mezidobí.

Vánoce jsou velkým tajemstvím zjevení – neviditelný Bůh se zjevil a stal se viditelným. Nám křesťanům, ale i celému světu. Dal nám tím poznat svou nekonečnou lásku k nám. Slavit Vánoce není tedy nic jiného než být uchvácení neviditelnou láskou. Přeji proto nám všem, abychom vždy doplna naplnili slova z 1. preface ze Slavnosti Narození Páně: *„Neboť tvé Slovo se stalo člověkem, a skrze ně nám nově zazářilo tvé světlo a jako nikdy předtím zjevila se tvá sláva: Když vidím tvého*

narozeného Syna, vidíme tebe, Bože, neviditelný, a jsme uchvácení láskou k tobě.“

BL Noskovi

Martin a Tomáš Holcnerovi

M: Tomáši, již několik let působíš v Jaroměřicích nad Rokytnou. Řekni nám něco o této farnosti.

T: V současnosti působím v Jaroměřicích od roku 2016. Když jsem do Jaroměřic nastoupil po 11 letech působení v Křižanově a Heřmanově, kde jsem se aktivně zapojoval do pastorační činnosti a stavebních aktivit. Farnost Jaroměřice byla v době mého nástupu v těžké krizi, protože hrozilo uzavření farního kostela pro jeho statickou nestabilitu krovu, který byl v havarijním stavu. Připomínám, že jiné kostely tato farnost nemá. Začali jsme tedy s farníky projekt zachrany této významné Národní kulturní památky - kostel svaté Markéty, barokní perly Vysočiny. Samozřejmě z milodarů a sbírek taková úprava není možná. Pokud by farnost našetřila milion korun ročně, oprava by logicky trvala sto let. Takže se rozjel projekt čerpání dotací z Evropské unie v objemu finančních prostředků přesahující 100 mil Kč. A bylo to opravdu těžké období této farnosti. Najednou jsme byli v situaci, kdy se kostel musí na 3 roky uzavřít, a do toho ještě přišlo covidové období.

M: A jak jsi to řešil?

T: Než se kostel uzavřel, musely se rychle vybudovat náhradní prostory. To znamená: byli jsme s farníky před otázkou, kde budou bývát mše svaté, kde budou křty, kde budou pohřby, kde budou svatby. Začal jsem

intenzivně pracovat na projektu opravy kostela, na úpravách náhradních prostor, kde budou po uzavření kostela bývát bohoslužby, aby mohla aspoň provizorně farnost žít a fungovat. Dalším velkým tématem bylo shánění nemalých peněz na spolufinancování dotace IROP, což bylo více jak 10 mil. Dnes po opravě má farnost opět svůj krásný zrekonstruovaný kostel. Farním účetnictvím jsem administroval více jak 120 mil Kč. K tomu úvěry, sbírky, shánění milodarů, sponzorů, kontrola stavby a realizace a běžné pastorační povinnosti venkovského faráře. Pán Bůh nám požehnal. Do interiéru přibýly liturgické předměty z akademické dílny Mistra Olivy z Velehradu. Máme nový oltář atd., který sponzorovali v hodnotě 3,3 mil Kč 4 soukromí dárci. Dnes je naše farnost bez dluhů, máme skvěle opravený kostel, kterému se právem říká barokní Perla Vysočiny pro svých 450 m² fresek.

M: Nyní využíváte opravený kostel jen pro liturgické účely?

T: Kostel se využívá ve třech režimech. První režim je samozřejmě liturgický. To znamená křty, svatby, pohřby, jednoduše je náš kostel místo, kde se udělují svátosti. To je klasický režim kostela jak jej obvykle známe. Pak je režim kostela, kdy jej představujeme jako národní kulturní památ-

ku. Kostel se tak využívá pro turisty. Letos jich tam na prohlídku přišlo přes 13 000. Máme v tuto chvíli dva zaměstnance, kteří se starají o průvodcovskou službu a přidružené aktivity. Tyto zaměstnance farnosti platíme právě z výnosu této hospodářské činnosti. Jedná se o prodeje služeb, jako jsou prohlídky kostela, farní kavárny „Boží kafe“, organizování kulturních aktivit atd. Naši průvodcovskou službu pak vnímám jako skvělou příležitost pro evangelizaci, určitou křesťanskou misi a samozřejmě jako vzdělávací. Náš kostel je díky freskám a dalším uměleckým předmětům se skrytým náboženským charakterem určitou učebnicí náboženství. V dalším režimu pak kostel samozřejmě slouží k pořádání kulturních akcí, jako jsou koncerty.

M: Na koncerty duchovní hudby?

Jsou to koncerty různého typu, protože jsme se v rámci dotace zavázali k pořádání koncertů a zpřístupnění kostela veřejnosti. V prvním roce jsme se hodně snažili, takže tam bylo přes 20 koncertů. Ano, většinou jsou to koncerty duchovního charakteru, ale

také nemusí. Kostel se snažíme nabídnout široké veřejnosti, která by třeba úplně na duchovní koncert nepřišla. Samozřejmě musíme zvažovat takové umělce, aby v základních parametrech odpovídali duchovnímu charakteru toho místa. Například jsme pozvali třeba Tomáše Kluse, který tam měl krásný duchovní koncert s nádherným duchovním a lidským poselstvím. A přišlo mi to strašně fajn, zvláště pro lidi na okraji, kteří třeba nejsou úplně tradiční věřící a klasičtí návštěvníci bohoslužeb. Ale vnímal jsem, jak byli schopni na tom koncertu a na tomto krásném místě našeho kostela zažít něco, co mohu přirovnat k duchovnímu zážitku.

M: Viděl jsem stánek Boží Kafe, mimochodem to kafe tam mají opravdu dobré. Jak jste na to přišli?

T: Boží Kafe? To bylo Boží vnuknutí. „Boží Kafe“ vzniklo jednoduše. Z tisíců návštěvníků našeho kostela se nás spousta pořád ptalo, kde si můžu dát kávu nebo zmrzlinu. Bohužel jsem se museli při čerpání dotace zavázat, že prostory komunitního centra vybudovaného uvnitř kostela a přilehlé terasy nemůžeme využívat komerčně. Farnost může po dobu 5 let udržetelnosti projektu využívat zázemí kostela a komunitního centra jen pro svoji činnost. Ale nemůžeme tam třeba návštěvníkům vařit kávu nebo poskytnout nějaké občerstvení jako službu návštěvníkům. Takže jsme museli využít prostor na pozemku farnosti před kostelem, kde jsme pořídili takový mobilní kiosek. A musím říct, že to byl

úžasný nápad. Kiosek v rámci hospodářské činnosti je skvělým zdrojem příjmů farnosti a dává práci našim lidem, stejně jako průvodcovská služba. Kiosek odbaví tisíce hostů a nabízí našim návštěvníkům skvělou kávu a občerstvení. Další výhodou je, že tam můžu pozvat spoustu lidí, kteří za mnou přijdou, chtějí si třeba pohovořit s panem farářem. Je to prostě super a velký úspěch. Takovéto vlídné a skvělé „pastorační“ místo bych přál všem farnostem.

M: A co realizuješ nyní?

T: Loni jsem osobně s bagrem zboursal starou a dožilou faru v mé druhé farnosti v Myslbořicích. Farníky jsem zapojil do práce a z fary zbylo 400 tun kamení a suti. Bohu díky. Už léta fara hyzdila náměstí obce. Mezitím jsem s týmem schopných a pracovitých lidí administroval dotaci na výstavbu nové fary v programu MMR dostupné bydlení, a začali jsme realizovat výstavbu 6 dvoupokojových bytů o výměře 70 metrů čtverečných zastavěné plochy v celkové ceně 21 mil Kč. Na konci letošního roku budeme kolaudovat a na jaře příštího roku se do nových

bytů budou stěhovat lidé, kteří by jinak měli obrovské problémy sehnat nějaké bydlení. V Myslbořicích jsme založili farní charitativní radu, která se o tyto lidi bude v nových bytech starat. Mám radost, že tak jako farnost pomůžeme mnoha lidem v tíživé životní situaci.

M: Jako tvůj bratr dobře vím, že tvůj koníček je jízda na motorce. Jak a kam vlastně na motorce jezdíš?

T: Abych mohl na motorce jezdit, přiznám se, že mám vlastně štěstí. V Jaroměřicích mám pana kaplana otce Václava, který je v důchodu. Když potřebuji, tak mě otec Václav rád zastoupí. Je to skvělý výpomocný kněz. Má radost, že můžu na mašině sbírat síly na realizaci projektů, které k rozvoji farnosti tvořím.

Moje motorka je vlastně takový můj expediční nástroj. Odhaduji, že na motorkách co jsem v životě měl mám najeto kolem 250 000 km, a na té současné motorce asi 150 000 km. Například letos v jubilejním roce jsem byl třeba na své mašině ve Vatikánu. Jeli jsme s kamarády motorkáři přes Chorvatsko, potom přepluli do Itálie, navštívili

jsme také Vatikán, kde nám Svatý Otec na svatopetrském náměstí požehnal.

Jinak jsem projel vlastně celou Evropu. Téměř všechny poutní místa Evropy, například Lurdy, Fatimu, La Sallete, Ukrajinu, Gruzii, Arménii. Před dvěma roky jsem se třemi kamarády faráři navštívil muslimskou zemi severní Afriky Maroko a projeli jsme křížem krážem tuto zemi s úplně jinou kulturou. Zajímavé to zažít.

M: A jaká je zkušenost křesťana, katolického kněze, na motorce v muslimské zemi?

T: Samozřejmě, oni nevědí, že jsem kněz, křesťan. Maroko je jinak země paradoxů. Bída a bohatství. Je to úplně jiný svět – žádné kostely, žádné boží muka, žádné obrázky Panny Marie po cestě. Jen samé

mešity. Lidi oblečení v muslimských oděvech, ženy zahalené atd. Pak Sahara, poušť, velké pusté hory Velký Atlas, oázy, moderní města a pak v horách hlíněné domy a školy. Prostě je to úplně jiný svět.

Na druhou stranu jsem se tam cítil velice bezpečně. Jejich král je velice osvícen a má rád dolary a eura. Takže

pro ně jsou turisté ti, kteří tam vezou peníze. Oni mají nařídáno od krále, že se k turistům musí chovat velice pěkně, a kdyby se k nim pěkně nechovali, tak mají konflikt s králem, a to nikdo nechce. Král rozhodl a všichni to musí respektovat. Co se týče jídla, člověk si musí zvyknout na horší hygienu.

Moje expedice nejsou hotely, ale stan, karimatka a spacák. Spíme venku, spíme pod širákem. Většina cesty je koupání v potoce a v moři, vaření na vařiči a někdy fast foody místního typu.

M: Jaký je tvůj duchovní zážitek z takových expedic? Nemyslím přímo ve Vatikánu v katedrále. Něco netypického, co tě oslovilo, nebo na co nejvíc vzpomínáš?

T: Mám vyzkoušené, že na motorce jde o život. Stačí jedna chyba a je konec. Člověk musí opravdu dávat pozor a soustředit se. Takže když člověk sedne na motorku, začne se lépe modlit, protože mu jde tak trošku o život. Jste absolutně vystavení vlivu počasí. Na druhou stranu, je to obrovský kontakt s přírodou. To člověk v autě nezažije. Vůně, vítr, slunce, déšť. Hlavně ty vůně mě fascinují. V autě jsou filtry,

které všechno odfiltrují. Takže duchovní a jakýkoliv jiný zážitek na motorce je intenzivní. Doporučuji. Jste v přírodě a v blízkém kontaktu s Pánem Bohem. Mám ještě rád hory a pustiny. V pustinách je Pán Bůh opravdu blízko člověku.

M: Čím víc jsi v horách na motorce, tím víc blíž Pánu Bohu, tak to cítíš?

T: Dá se to tak popsat. A ještě bych možná dodal. Čím blíž v hustém a dravém provozu velkoměst nebo na dálnici, tím

blíží jsi k Pánu Bohu určitě taky.

M: Myslím, že v prosinci se Ti blíží nějaké životní jubileum?

T: Je to tak. Padesátka. Kdybych měl děti, tak mají kolem dvaadvaceti let, jsou na vysoké, takže to už je kus života.

M: Jak se na to chystáš?

T: Já to mám nastavené v hlavě tak, že si věk nepřipouštím. Nic moc nechystám. Je to jen číslo v kalendáři. A taky si říkám, že

farářova rodina je farnost, kde momentálně zrovna je. Tak jsem zvědav, co mě rodina farnosti v Jaroměřicích připraví za překvapení.

M: Jak znám jaroměřickou farnost, tak určitě něco nachystají.

T: Asi ano. Samozřejmě se mě lidé ptají, co bych chtěl. Já jsem praktik a mám rád expedice na motorce, hory atd. Tak uvidím, nechám se překvapit. Rozhodně nejsem sběratel zbytečností a věcí, které vůbec nepotřebuji. No a takové dary hned posílám bez milosti dál.

M: Kam tedy plánuješ novou motorkářskou expedici? Pokud ti to takhle klapne, kam bys jel?

T: Mám pár snů. Sen jsou Himaláje nebo Jižní Amerika na motorce.

M: Tak ti brácho přeji, ať ti to vyjde. A přeji hodně sil do další služby.

Biblická hodina

Ve výčtu představovaných společenství ve farnosti by neměla chybět i Biblická hodina.

Do roku 1950 se v místnosti, kde je nyní knihovna v Lysicích, scházeli na biblickou hodinu věřící z Církve evangelické, Československé církve husitské a Církve bratrské. Vyučováním sloužil kazatel Církve bratrské z Letovic. Komunistický režim toto zakázal. Setkání v této době náboženské nesvobody ale probíhalo jednou měsíčně dál skrytě v rodinách. Přidali se i katolíci.

Víra byla spojená s rizikem, že

věřící nemohli dosáhnout vyšších pozic v zaměstnání, jejich děti nemohly v určitých obdobích ani vystudovat střední školu. Proto setkání věřících, kteří se toužili navzájem posilovat ve víře, byla tajná a místa se střídala. Setkání probíhalo nejen v Lysicích, ale mezi lety 1970 až 1988 k setkání sloužil nenápadně situovaný dům u lesa Ryzích na Lačnově č. 23.

Po sametové revoluci k setkání začala sloužit místnost v rodinném domě u Palánů v Lysicích. Například na promítání filmu Ježíš se do ní vešlo první den osmnáct lidí a

druhý den šestnáct. Tradice Biblické hodiny se uchovala dodnes, většinu už tvoří věřící z Církve římskokatolické a Církve bratrské. Vyučováním slouží stále kazatel Církve bratrské z Letovic.

Využijte možnost setkání se u Božího Slova s rozjímáním a vděčností Pánu Ježíši Kristu za pokoj, který přináší do našich srdcí: každé 1. úterý v měsíci mimo prázdniny jste v 18 hodin vítání u Palánů v Lysicích č. 337.

Žalm 46:2 - "Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená."

Jana Palánová

Už z raného dětství mám příjemné vzpomínky, když nás babička brávala s sebou k Ryzím na biblické hodiny.

Později jsme s maminkou, sestrou a našimi syny rádi přijali pozvání k Palánům do Lysic.

Pro všechny ty roky nám je, sem přicházejícím, spolu v Boží blízkosti moc dobře. Velké díky sloužícím kazatelům a pohostinnosti sestry Janě.

Cítím se přijatá a milovaná Bohem, učím se docenit obět našeho Pána Ježíše Krista a objevovat krásu Božího slova.

Jitka Komprdová

Už ani nevím, kdy poprvé jsem přijala pozvání na "Biblickou" u Jany Palánové. Je to dost dlouho. Vystřídalo se zde několik kazatelů. A každý s námi probral tolik zajímavých témat a nabídl tolik úhlů pohledu na Bibli. A jak úžasně se tu diskutuje. Vládne zde příjemná atmosféra i respekt jeden k druhému. Pokaždé se těším, co nového se dozvím. Co pěkného si zazpíváme a především na společné modlitby.

Irena Gerstnerová

Grilování pro rodiny s dětmi

Odpoledne v neděli 17. srpna se uskutečnilo ve farním dvoře v Lysicích grilování pro rodiny s dětmi. Farní zahrada se proměnila v místo, kde jsme si pochutnali na výborném grilovaném masu a zelenině. Někteří farníci přinesli domácí bublaninu a koláče, které jsme mohli ochutnat. Pro děti byl připraven skákací hrad, na kterém si děti užily spoustu legrace a smíchu.

Velké poděkování patří všem, kteří toto milé setkání připravili.

Marie Dítětová

Koncert skupiny LÉVI

Mám rád hudbu, a tak, když je příležitost, vždycky rád zajdu na koncert nějaké kapely nebo orchestru. Proto jsem se hodně těšil i na vystoupení skupiny Lévi a zároveň jsem byl zvědavý, jaké to bude. Kapela mne nezklamala. Vystoupení bylo super, písnič-

ky byly hezké s hezkými texty. Při koncertech speciálně sleduji kytaristy a bubeníky. A ani tady mne nezklamali. Kytarista hrál výborně 😊. Překvapilo mě kolik kytar během vystoupení vystřídal a zejména mne zaujala jeho kytara se dvěma krky.

Kdyby byla možnost, šel bych na jejich koncert znovu a všem vystoupení této skupiny doporučuji. Zároveň doufám, že obec Drnovice spolu s lysickou farností opět v létě uspořádají nějaký koncert.

Tomáš Skřička

Koncert skupiny LÉVI se konal v pátek 25.7. 2025 v 18:30 v Drnovicích na molech. Zúčastnilo se ho cca 70 lidí, kteří na dobrovolném vstupném darovali rovných 17 000 Kč. Jejich štědré dary podpoří organizaci Mary's Meals a Nadační fond dětské onkologie Krtek.

Léto s jubilejním svatým rokem

V letošním roce jsou určena tzv. jubilejní svatá místa, na která mohou lidé putovat a získat plnomocné odpustky. Vzhledem k tomu, že letní prázdniny jsou dobrou příležitostí k různým výletům a poznávání nových míst, byla pro letošní prázdniny připravena hra, která nás měla motivovat k jejich návštěvě. Nešlo o žádnou soutěž, spíše šlo o to se povzbudit, abychom nezapomněli na to, že jubilejní rok probíhá a že je darem, který můžeme využít. V předsíni kostela byla umístěna nástěnka s mapou, ve které byla vyznačena česká jubilejní svatá místa. Zároveň byla ke každému místu připojena i jeho fotografie. Každý, kdo některé poutní místo navštíví (a to i zpětně za celý rok 2025) mohl na dané místo v mapě zapíchnout špendlík. Mapa se postupně zaplňovala špendlíky jak na místech v okolí Lysic, tak i po celé ČR. Vedlejší nástěnka, na kterou bylo možné přidávat fotografie z návštěv těchto kostelů se

zaplňovala zprvu nesměle, ale nakonec se i tam objevilo dost obrázků. Bylo moc hezké, že jsme se neomezili jen na to, co byl původní záměr, tedy návštěva jubilejních svatých míst v ČR, ale že se na fotkách objevila i jiná poutní místa a také známé svatyně ze zahra-

ničí. Tím se nám podařilo z této nástěnky vytvořit malou kroniku prázdninových cest lysických farníků za duchovními památkami. Výsledkem této letní hry je malá statistika, která říká, jak to celé dopadlo.

Poutní místa (podle návštěvnosti)	Návštěv
kostel Panny Marie Bolestné, Sloup	7
katedrála sv. Petra a Pavla, Brno – Petrov	6
bazilika sv. Vavřince a sv. Zdislavy, Jablonné v Podještědí	5
bazilika Nanebevzetí P. Marie a sv. Mikuláše, Žďár n. S.	4
bazilika Nanebevzetí P. Marie, sv. Hostýn	4
kostel Jména P. Marie, Křtiny	3
kostel P. Marie Karmelské, Kostelní Vydří	3
bazilika Nanebevzetí P. Marie a sv. Cyrila a Metoděje, Velehrad	3
kostel Povýšení sv. Kříže na Kalvárii, Jaroměřice	3
kostel P. Marie, kaple Betlém a kaple Nejsvětější Trojice, Rokole	3
kostel Navštívení P. Marie, Hejnice	2
kostel Navštívení P. Marie, Hluboké Mašůvky	2
bazilika Nanebevzetí P. Marie, Staré Brno	2
kostel sv. Matouše, Deštné v Orlických Horách	2
kostel P. Marie Pomocné na Maria Hilf, Zlaté hory	2
katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha, Praha	1
bazilika Nanebevzetí P. Marie, Svatá Hora	1
katedrála sv. Václava, Olomouc	1
kostel sv. Jakuba, Prachatice	1
kostel Nanebevzetí P. Marie a sv. Máří Magdalény, Chlum sv. Máří	1
katedrála sv. Ducha, Hradec Králové	1
kostel Nanebevzetí P. Marie, Nová Paka	1
kostel P. Marie Pomocné, Luže	1
klášterní kaple Navštívení P. Marie, klášter Hájek u Červeného Újezda	1

Navštívená poutní místa podle diecézí	Počet míst	Návštěv
Brněnská diecéze	7	27
Olomoucká arcidiecéze	5	11
Královéhradecká diecéze	5	8
Litoměřická diecéze	2	7
Pražská arcidiecéze	3	3
Ostravsko – Opavská diecéze	1	2
Českobudějovická diecéze	1	1
Plzeňská diecéze	1	1

Účastníků celkem (zapíchnutých špendlíků): 62

Navštívených jubilejních svatých míst: 24

Místa neoznačená jako jubilejní poutní místa: 2

Nejvzdálenější navštívené místo (vzdušnou čarou z Lysic):

Santiago de Compostela – 2057 km

Medjugorie – 702 km

Nejvzdálenější navštívené místo v ČR (vzdušnou čarou z Lysic):

kostel Nanebevzetí P. Marie a sv. Máří Magdalény, Chlum sv. Máří – 207 km

Jménem farní pastorační rady bych chtěla poděkovat všem, kteří se do letní hry zapojili a že jsme tak mohli částí jubilejního svatého roku putovat společně. Věřím, že to vedlo k tomu, abychom se vrátili jak na poutní místa, která známe a navštěvujeme je rádi, tak i k poznání a objevení některých nových, a že jsme se na nich mohli setkat s Kristem.

Zdeňka Zouharová

Přednáška o otci Piovi

Milí farníci, ráda bych se s vámi podělila o zážitek z milého setkání, které se uskutečnilo v tomto vašem kostele v Lysicích a následně v místním farním sále ve středu 24. 9. Byl to pouhý den poté, co jsme slavili církevní památku sv. Pia z Pietrelciny, velkého kapucínského světce minulého století.

Večerní mši svatou obětovanou ještě k této památce, sloužil spolu s místním panem farářem, otcem Michalem Cvingráfem, otec Jiří Janalík, který patří do velké duchovní Rodiny Servi della Sofferenza (Služebníci utrpení), kterou založil italský kněz, otec Pierino Galeone. Ten byl ještě donedávna osobně mezi námi. Zemřel v lednu tohoto roku. Již jako mladý kněz byl inspirován spiritualitou otce Pia, zvláště ve snášení utrpení, který mimo bolesti různého druhu nosil na sobě padesát

let viditelná stigmata. Bolesti a utrpení snášel s pokorou a láskou k Ježíši a obětoval je pro spásu duší.

Duchovní rodina Servi della Sofferenza má svoje struktury, v první řadě je to Sekulární institut SdS a také Sdružení SdS. Otec Jiří zastoupil mužskou komunitu institutu, která v České republice působí již více let a oficiálně ve světě od roku 1993. Sekulární institut zahrnuje jak mužskou, tak i ženskou větev, a bratři a sestry žijí způsobem zasvěceným Bohu, skládají sliby čistoty, chudoby a poslušnosti.

Následně se k institutu připojili i další zájemci z řad laiků, osoby, kteří žijí svůj životní stav různými způsoby, například v manželství, kteří také mají touhu žít více v blízkosti Boha, kterou nakonec po určitém zkušebním čase vyjadřují závazkem řídit

se podle evangelních rad. Také toto sdružení v ČR již existuje, máme jednu komunitu a rodí se i další skupinka. Společně s o. Jiřím přijely z Brna i dvě zasvěcené sestry a také zástupci komunity ze Sdružení SdS. Manželé Rybičkovi z Deblína promítali krátkou projekci o životě a díle otce Pia a o jeho duchovních dětech.

Zvláště jsme se pak dotkli našeho zakladatele, otce Pierina, který mezi duchovní

děti otce Pia patří v první řadě. Věříme, že si již tento svátek oslavili spolu v nebi!

Spiritualitu Služebníků utrpení podrobněji přiblížil otec Jiří Janalík, praktický život potom zasvěcené sestry a zástupci sdružení.

Tak pokračujeme dál v odkazu a poslání otce Pia ve světě, snažíme se zmírňovat utrpení svých bližních, pomáhat jim

na cestě k Bohu a sami se tak alespoň svojí malou obětí podílet na spáse světa. Jsem Bohu vděčná, že mohu patřit do této duchovní rodiny a že jsme se mohli s vámi o tuto radost a zkušenosti z této duchovní cesty podělit. Díky také našim bratrům a sestrám, kteří se ochotně ujali této prezentace.

Hlavní dík ale patří otci Micha-

lovi, který nás na toto setkání pozval, byl celou dobu s námi, o naši duchovní rodinu se velmi zajímal. Vřelé díky také patří vám, farníkům, byli jsme také od vás velmi pěkně přijati a vytvořili jste tak příjemnou atmosféru pro společné sdílení.

Díky Bohu a vám všem!

Jana Vyskočilová

Hody Bedřichov

Ve dnech **22. až 24. srpna** se naše farnost Bedřichov opět rozezněla hudbou a zpěvem – slavili jsme **tradiční krojované hody**. Po celý víkend panovala nejen výborná nálada, ale také nádherné počasí, které jako by samo přálo tomuto radostnému setkání.

Hodové oslavy začaly v pátek večer stavbou Máje a pokračovaly v sobotu, kdy následovalo zvaní na nedělní besedu a ortel nad beranem. Hlavním bodem nedělního dopoledne byla **slavnostní mše svatá v našem kostele sv. Mikuláše**. Krojovaní mladí

lidé zaplnili kostel svými pestrými kroji a byla cítit slavnostní hodová atmosféra. Ke konci mše svaté pozval hlavní stárek všechny účastní-

ky mše svaté na odpolední ortel nad beranem.

Po obědě se krojovaný průvod vydal obcí v čele s dechovou hudbou. Slunce krásně svítilo

a když se ozvaly první tóny tradičních písní, bylo jasné, že Bedřichov žije hody v plné síle. Domy byly vyzdobené, lidé vycházeli na zápraží a nabízeli hodové koláčky a víno. Odpoledne se pak všichni sešli na tradičním místě za obecním úřadem, kde následoval ortel nad beranem a pak stárci slavnostně tančili tradiční tance. Když se na parketu roztočily krojované páry, zazněly písně, které se v Bedřichově zpívají už po ge-

nerace. Nechyběla ani muzika, dobré jídlo a veselí, které trvalo až do pozdních nočních hodin. Lidé se scházeli, povídali si, vzpomínali a radovali se z toho, že se mohou znovu potkat. Všude panovala přátelská atmosféra a bylo cítit, že hody nejsou jen o muzice, ale hlavně o společné radosti, víře a sounáležitosti.

Velké poděkování patří všem, kdo se na přípravě hodů podíleli – stárkům, muzikantům

panu starostovi a všem dalším, kteří se na organizaci hodů podíleli. Díky jejich úsilí jsme mohli prožít víkend, na který budeme ještě dlouho vzpomínat.

Ať nám Pán žehná, aby se tato krásná tradice v Bedřichově uchovávala i nadále – jako projev naší vděčnosti, víry a radosti ze života.

Vojtěch Holcner

Poutní mše svatá v bedřichovském kostele

Letošní bedřichovská pouť se nesla v duchu dvojí slavnosti. Dle liturgického kalendáře na dnešní den připadl svátek Povýšení svatého Kříže, který je od počátku středověku slaven 14. září. Dle tradice církve byl svatý Kříž znovu nalezen svatou Helenou, matkou římského císaře Konstantina Velikého, který ukončil pronásledování křesťanů a stal se jejich podporovatelem.

Druhou slavností jsme si připomínali sv. Mikuláše, patrona našeho kostela. Slavení poutní mše svaté bylo v Bedřichově od roku 1935 ustanoveno na neděli po svátku narození Panny Marie. Poutní den byl umocněn poděkováním za úrodu, jež bylo symbolicky vyzdvíženo v obětním průvodu, kdy zástupci farníků z okolních vesnic Lhotky, Kunčiny Vsi, Kunic a Kozárova přinesli košíky květin, ovoce a zeleniny z letošní úrody a bedřichovští farníci přinášeli na oltář chléb a víno.

Celá mše svatá se nesla v duchu štědrosti, kdy v homilii byla vzpomenuata štědrost svatého Mikuláše, který tajně obdarovával potřebné. Dále byla zmíněna štědrost úrody, kterou se i přes rozmarný počasí s Boží pomocí podařilo sklidit. V neposlední řadě byla vyzdvížena štědrost Pána Ježíše, jehož utrpení bylo zpřítomněno relikviářem ostatků svatého kříže.

Slavnostní mši svatou doprovázel svým zpěvem pan Vojtěch Kupka, se kterým jsme na závěr bohoslužby zpívali slavnostní Te Deum (Bože, chválíme Tebe).

Při odchodu z kostela čekalo na návštěvníky bohoslužby bohaté pohoštění, které připravili místní farníci. Závěrem děkujeme otci Michalovi za duchovní službu a všem, kteří se podíleli na přípravě, upřímně Pán Bůh zaplať.

Hana Burianová

Poděkování za úrodu

Termín letošních dožíněk připadl na první sobotu v září. Samotné oslavě předcházelo vázání kyticek, kde se sešlo čtrnáct žen, a díky tomu byly kyticčky rychle navázány. Vázání proběhlo za pěkného počasí v přátelské atmosféře. Oslava se nesla v duchu hojnosti, úroda se vydařila a

obilí, ovoce i zeleniny bylo letos hodně. Kostel byl tradičně bohatě vyzdoben. Nedělní ráno bylo mlhavé, studené, až těsně před mší vykouklo sluníčko a zahřálo krojovanou mládež a děti. Letos šlo v průvodu deset ministrantů, dvanáct krojovaných dívek a šest chlapců.

V týdnu následujícím po dožínkách se do kostela přišly podívat děti ze základní školy. Zde se jim věnovala paní Marta Ryzí a podařilo se jí vytvořit hezkou atmosféru. Jak vázání kyticek, tak výzdoba kostela i setkání krojovaných v kostele prohloubilo přátelské vazby.

Jana Kotolanová

Žehnání aktovek

Poslední prázdninový den 31. 8. 2025 patřil dětem, které se po prázdninách vracejí opět do školních lavic nebo se těšily do školy úplně poprvé. Na mši svatou, která bývá slavena ve 14:00 hodin, si tak děti mohly přinést svoje aktovky, batohy a školní pomůcky k požehnání. Po mši svaté do nich dostaly od pana faráře pěknou dětskou knižku a také požehnání do nového školního roku. Do kostela na mši svatou přinesli i farníci vybavené školní batohy. Už čtvrtým rokem se takto zapojují do Batůžkového projektu Mary's Meals. Darováním batůžků tak pomáhají dětem. Pro mnohé bude tento batůžek s věcmi jediným dárkem, který v živo-

tě dostanou.

Na farní zahradě pak následovalo loučení s prázdninami - odpoledne plné soutěží, her a zábavy. Na stolech bylo připraveno skvělé domácí pohoštění a nápoje. Děti na jednotlivých stanovištích plnily úkoly a dozvěděly se různé zajímavosti. Soutěžících dětí bylo necelých čtyřicet. Letošním tématem bylo: „Putování v jubilejním roce 2025“. Na jednotlivých stanovištích si mohly vyzkoušet různé aktivity spojené s vybranými poutními místy, např. Zlaté Hory a rýžování zlata, skládání poutních míst z puzzle, Rokole a nošení zázračné vody po opičí dráze, poznávání světců a jejich atributů či stavba poutního

místa z kostek. Děti se také seznámily s legendou, která se váže k nejnavštěvovanějšímu poutnímu místu na Moravě: „Svatý Hostýn“.

Ochutnávka netradičních plodin připomínala poutní místa na vzdálenějších částech světa. Všechny děti, které úspěšně splnily úkoly, tak vyluštily tajenku: „Poutníci naděje“. Za vyluštěnou tajenku dostaly balíček plný sladkostí a vitamínů.

Na závěr se opékaly voňavé klobásky u společného ohně. Všichni tak prožili krásné odpoledne.

Budeme se těšit na další setkání.

Martina Holcnerová

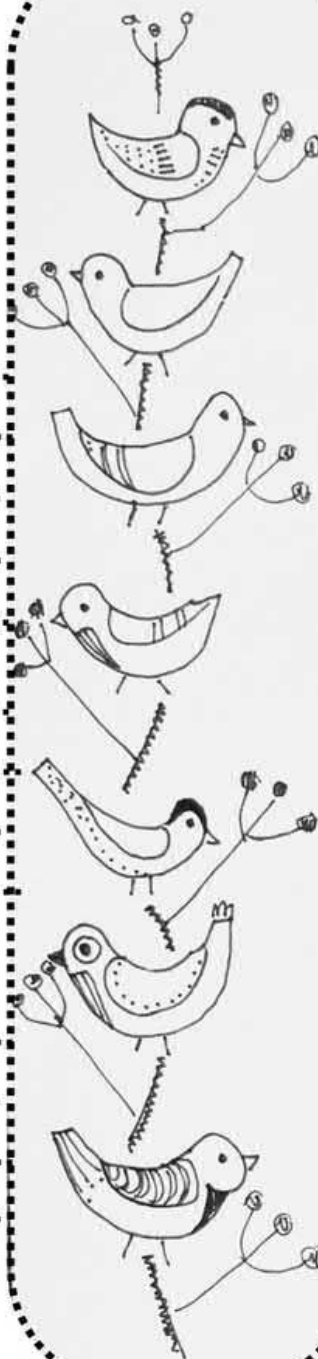
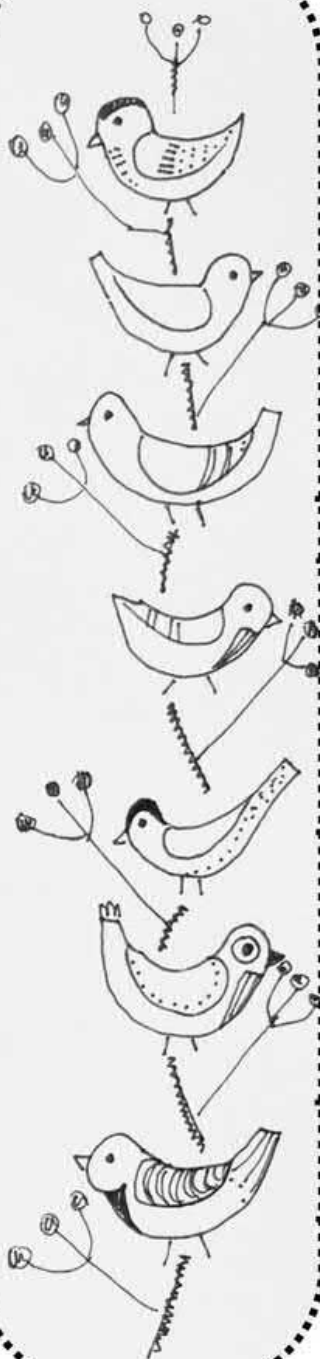

*Snažím se..
Co můžu udělat v Adventu
dobrého pro druhé i pro
přírodu?*

Co se mi podařilo?

V čem se chci zlepšit a co udělat příště lépe?

*Je dobré umět pochválit sebe i druhé.
Nejlépe se to naučíš tím, že to začneš dělat.
(pro děti i dospělé)*

Kolik vidíš na obrázku vloček?

*Kdysi šli muž a mladá žena
s oslíkem cestou do Betléma.*

*Kopýtko slábnou oslíkovi
a tma už padá. Dojdou?
Kdo ví.*

*K večeru došli do městečka,
nenašli místo, kde noc přechat.*

*Když na pastvinách mezi kopci
pastýři hnali stádo ovcí,*

*Hlas mezi nebem a zemí,
oznámil světu narození:*

*Syn Boží narodil se v seně
Marii, dívce vyvolené.*

*Na nebi nová hvězda vzplála,
cestičku k jeslím ukázala.*

*Zasvitla dětem do srdíček
jako když hoří tisíc svíček.*

*V jeslích Jezulátka drímá tiše,
vůl i osel teple na něj dýše.*

*Panna Maria zasněně na ně hledí,
svatý Josef tiše v koutku sedí.*

*V tom ta hvězda vzešla na nebesa
a celý svět plesá, dary nesa.*

*"Do Betléma pojďme převešele
pozdraviti světa Spasitele."*

*Pastýři už přišli, muzikáři,
lovci, ženy, děti, mladí, starí.*

*Najdi šest rozdílů a vykresli obrázky tak,
jak by vypadalo městečko se sněhem a bez sněhu.*

1		<i>Roste v lese a o Vánocích nám doma voní.</i>
2		<i>Žalujeme na něm svíce v Adventu.</i>
3		<i>Bývá na jehličnatých stromech.</i>
4		<i>Dáváme ji za okno pro sv. Mikuláše.</i>
5		<i>Byl to Ježíš i každý z nás, když se narodil.</i>
6		<i>Dnes žádné písmeno, jen mezera mezi slovy.</i>
7		<i>Komu hvězda ukázala, kam jít?</i>
8		<i>Právě tam se narodil Ježíš.</i>
9		<i>Dnes žádné písmeno, jen mezera mezi slovy.</i>
10		<i>Zvěstoval Panně Marii ...</i>
11		<i>... a ona mu odpověděla, že je ... ?</i>
12		<i>Dnes žádné písmeno, jen mezera mezi slovy.</i>
13		<i>Pečeme je nejen na Vánoce.</i>
14		<i>Patří do cukroví i jako ozdoba.</i>
15		<i>Jméno maminky Ježíše Krista</i>
16		<i>Manžel Panny Marie</i>
17		<i>Vánoční písnička</i>
18		<i>Místo, kam chodíme na mši.</i>
19		<i>Dnes žádné písmeno, jen mezera mezi slovy.</i>
20		<i>Ovoce, které je u nás nejčastější.</i>
21		<i>Uložili do nich Ježíška.</i>
22		<i>Kdo bude Ježíškovi líbezně kukávat?</i>
23		<i>Hoří jí knot.</i>
24		<i>Obleček, který slouží jako pyžamo.</i>

Tuto křížovku můžeš luštit najednou nebo postupně každý den od 1. prosince až do Štědrého dne. Bude hezké, když tajenku, kterou získáš vyluštěním, přineseš na Vánoce do kostela a třeba i s obrázkem pro narozeného Ježíška. Hodně se toho dozvíš z básničky vánočního příběhu v tomto Farníčku a co nebudeš vědět, zeptej se rodičů nebo starších. Už tě to baví.

mary's
meals

a simple solution to world hunger

Setkání prvokomunikantů s panem biskupem

Víte, kdo je to „prvokomunikant“? Toto slovo nepoužíváme často. Kolikrát za život jste je slyšeli? Prvokomunikant je dítě, které bylo v daném roce u prvního svatého přijímání. A tito prvokomunikanti se ve čtvrtek 2. října sjeli do brněnské katedrály na setkání s otcem biskupem Pavlem Konzbulem.

Tuto každoroční akci pořádá Diecézní katechetické centrum. Letošního setkání se zúčastnilo sedm set padesát dětí z celé diecéze, doprovodilo je asi padesát kněží a necelá stovka vyučujících

náboženství a rodičů. Z našich farností jelo devět dětí a doprovodila je paní Jitka Komprdová, která je v tomto školním roce učí náboženství. Toto setkání probíhá od rána do odpoledne, takže děti ten den nešly do školy. Což se mnohým líbilo.

V deset hodin byla v katedrále mše svatá. Po jejím skončení začala tříhodinová velká hra. Pro děti bylo připraveno patnáct stanovišť s kostýmovanými postavami světců, na kterých plnili různé úkoly a soutěže. Například u svatého Václava a svaté Ludmily pekly

hostie, se svatými Carlem Acutisem a Pier Giorgiem Frassatim překonávaly překážkové dráhy, se svatým Janem Maria Vianneyem přebíraly míčky s nápisy dobrých a špatných skutků. Také si mohly vyrobit vlastní placku a prohlédnout Brno z věží katedrály. Na závěr celého setkání byla adorace s požehnáním. Domů si děti odvezly malý dárek, ale především velkou radost ze setkání s Pánem Ježíšem a svými kamarády.

P. Michal Cvingráf

CO SE NAŠIM DĚTEM NA CELÉM SETKÁNÍ NEJVÍCE LÍBILO

Radim: Hudba a mše svatá, soutěže a hry.

Ladislav: Hudba, soutěže a vyhlídka z věže.

Adéla: Vyhlídka z věže a pečení hostií.

Lucie: Věž, výroba hostií.

Laura: Výroba hostií.

Jakub: Výroba hostií, hry a věž.

Lukáš: Katedrála a úkoly.

Jindřich: Výroba hostií.

Adam: Kázání pana biskupa, stanoviště, překážková dráha.

ROZHOVOR S MINISTRANTY

V rozhovoru s ministrantem jsem si povídala s bratry Lukášem a Štěpánem Kachlíkovými.

Co děláš ve volném čase? Co tě baví?

Lukáš: Chodím hrát fotbal. A ještě chodím na kolo a rád občas si jdu na vycházku s kámošem.

Štěpán: Taky hraju fotbal, a ještě tenis. Hraju oba fotbal a oba tenis.

Jak dlouho a kde ministruješ?

Lukáš: Ty asi ministruješ dýl, než já. Hmmm. Od druhé třídy, a teď jsem v 5.

Štěpán: Taky od druhé třídy. A teď jsem v 6. Takže přes 4 roky.

Ministrovali jste i někde jinde

než v Lysicích v kostele?

Ne.

Která vlastnost je podle Vás důležitá pro ministranta? Co musí ministrant určitě umět?

Štěpán: Musí umět poslouchat pana faráře.

Lukáš: Přemýšlím... Asi taky poslouchat pana faráře.

Byl jsi s ministranty na nějaké zajímavé akci, schůzce, výletě...? / Jaký máš oblíbený zážitek z ministrantské akce?

Štěpán: Byli jsme s ministrantama na schůzce. Povídali jsme...

Lukáš: A tam jsme hráli hry, deskovky,...

Štěpán: A hráli jsme stolní fotbal. Na faře.

Jaká je pro tebe nejvíc oblíbená nebo nejmíň oblíbená činnost spojená s ministrováním při mši a proč?

Štěpán: Moje oblíbená je asi zvonění, a neoblíbená je ... konvičky.

Lukáš: Moje neoblíbená jsou zvonky. A konvičky ... jsou moje oblíbená.

Otázka od ministranta:

Jaký je největší trapas, který se ti kdy u oltáře stal?

To nevím. Asi nic.

Myslím, že nic.

Otázka od kluků pro dalšího ministranta:

Zeptali bychom se, jak se mu líbí náš kostel. Nebo co se mu líbí na kostele.

Naši ministranti

Nevyžádané rady mládeži

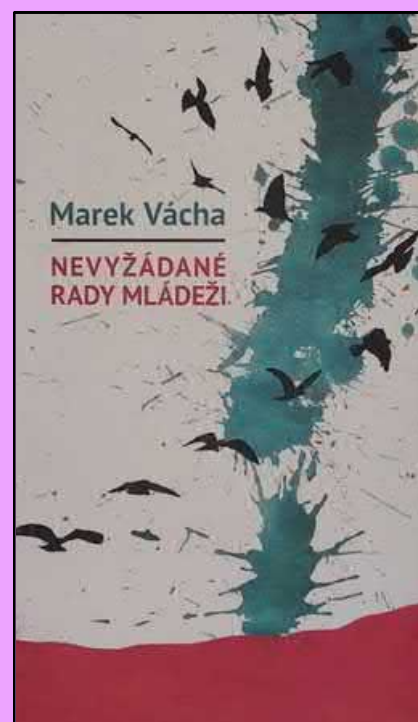
Marek „Orko“ Vácha

Knihu *Nevyžádané rady mládeži* jsem poprvé četl pro splnění skautské zkoušky liliový kříž. Tehdy jsem ji sice četl z povinnosti, ale hned od začátku mě mile překvapila tím, jak na mě povzbudivě působila. Autor je upřímný a umí čtenáře přimět přemýšlet. Kniha mě oslovila hlavně tím, že mluví o životě, zodpovědnosti a odvaze žít ho naplno.

Marek „Orko“ Vácha je nejen

spisovatel, ale také biolog, pedagog a katolický kněz. Je známý tím, že dokáže propojit víru s vědeckým pohledem na svět a mluví otevřeně jak k věřícím, tak k nevěřícím. Jeho styl je upřímný, ale vždy s cílem povzbudit k tomu začít se na svět koukat jinak.

Kniha je psaná srozumitelně a zároveň hluboce. Autor se nebojí říct věci naplno a někdy i trochu provokovat. Právě to je podle mě důvod, proč má

Knihomol pro mládež

takový dopad — nutí člověka zamyslet se nad tím, jak žije a co by mohl změnit. Nejvíce mě zaujala věta: „Máš jen jeden život. Pokud ho prožiješ v bezpečné šedi, nebudeš mít žádné jizvy. Ale ani žádné příběhy.“ Věta se mi líbí, protože vystihuje hlavní myšlenku celé knihy – nebát se riskovat, nebát se dělat chyby a skutečně žít. Je to výzva k odvaze a k převzetí

odpovědnosti za vlastní cestu. A ještě jedna myšlenka mě zaujala: „Čas je sochař a naše duše je socha, do které tesá to, jak ho strávíme.“ Tato věta mě povzbuzuje, abych nemrhal časem a naučil se s ním hospodařit. Co by vás také mohlo zaujmout je to, že ve vrchní části každé stránky se nachází obrázek hejna ptáků. Ptáci jsou na každé stránce trochu jinak natočení

a to vytváří efekt, že hejno létá.

Podle názvu je zřejmé, že kniha je určena hlavně pro mládež. Já si ale myslím, že si knihu může přečíst úplně každý, ten, kdo již našel odpovědi na otázky víry, ale i kdo odpovědi ještě hledá.

Václav Zouhar

Kadas mana

Kniha se zvláštním názvem „**Kadas mana**“ není dílem jediného autora, ale podílí se na ní autorů šest. Jedná se o rozhovory redaktorů podcastu **Bez filtru** se zajímavými lidmi, o jejich víře, hledání Boha, životních kotrmelcích. Název je úryvkem z modlitby v jazycích, kterou se během přípravy k rozhovoru modlil Zdeněk Papoušek.

Jako první vede svůj rozhovor s **Janem Špilarem** Anežka Wiewiorková. Jan Špilar je známý kadeřník, který působí v Brně a je zároveň trvalým jáhnem.

Za totality nemohl studovat obor s maturitou, vyučil se proto kadeřníkem a práce jej těší. Má dar bezprostřednosti a rád vede rozhovory se svými zákazníky.

Ve druhém rozhovoru si povídá Ondřej Havlíček s Lucií Endlicherovou, která se podílela na vzniku radia Proglas a v současnosti působí jako redaktorka a moderátorka v Rádiu 7. Je členkou baptistického sboru a věnuje se mladým lidem.

Následuje povídání se **Zdeňkem Papouškem**, rozhovor tentokrát vedla Alžběta Havlo-

vá. Je pedagogem na Biskupském gymnáziu v Brně a tato práce jej nejvíc naplňuje, i když působil i jako senátor. Má rád recesi, osobitý humor a rád se modlí nahlas, klidně i v restauraci.

Krásný je i životní příběh **Matěje Nového**, se kterým mluví Marie Moreno. Matěj Nový býval majitelem hospod a kasín, kvůli podvodům strávil čtyři roky ve vězení. Opustila ho manželka a ztrácel veškerou naději, ale díky duchovnímu vedení právě při výkonu trestu vyznal své hříchy a zakusil Boží milost. Manželství se podařilo zachránit a v současné době se Matěj i se svojí ženou Kristýnou stará o lidi bez domova a snaží se je vrátit zpět do života.

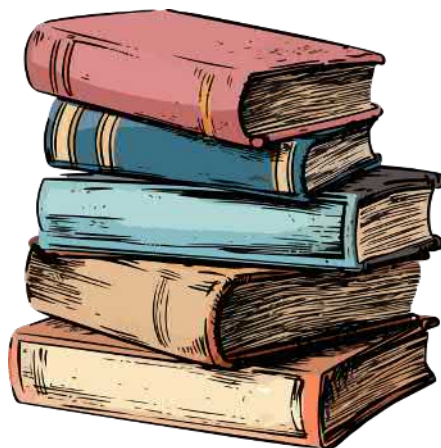
V závěrečném rozhovoru se otevírá brněnský výtvarník a streetartista, který působí pod přezdívkou **TIMO**. Rozhovor vede Hana Strašáková. Říká, že než mluvit o Bohu je lepší si najít čas na přímý rozhovor s Ním. A opustit debaty, jestli je nebo není, kde končí...

Všichni respondenti mluví o svém životě upřímně, bez příkras, a to i o svých

selháních. Kniha je pro mě radostným svědectvím o tom, že k nám Bůh promlouvá a působí v našich životech. Stačí mu důvěřovat.

Lenka Fojtová

Otec Jan David

„Kde domov můj?“

Milí farníci a čtenáři časopisu Gabriel, srdečně Vás zdravím! Byl jsem požádán, abych se do vašeho farního zpravodaje podělil o svou zkušenost ze služby v Kanadě. Poznali jsme se během misí ve vaší farnosti na jaře roku 2022 a potom mě kněžská cesta na určitou dobu zavedla do kanadského Toronta mezi krajany – Čechy (a Slováky a Poláky), kteří tam našli nový domov. Není to svědectví jednoduché, ale je upřímné a ukazuje, že i těžká zkušenost může být velkým obohacením. Byl jsem vysvěcen na kněze v roce 2013 nedaleko Varšavy v Polsku, kde jsem 7 let žil a studoval. Má cesta před seminářem byla myslím velmi zajímavá a dynamická. Knězem se totiž člověk nerodí, ale stává na základě rozhodnutí. Aspoň v mém případě to platí na 100%. Měl jsem rád práci, hudbu, sport a také společnost (nejen mužskou :). Žil jsem vždy život

naplno a to pokračuje i v mém kněžském životě. Po základní škole jsem se vyučil instalatérem a potom šel na čtyři roky na konzervatoř do Ostravy. Když jsem měl před maturitou, nic mi nebránilo uskutečnit svůj vnitřní sen, stát se knězem, a tak jsem hned po maturitě odešel do Polska. Když jsem se konečně vrátil po dlouhé době do vlasti v roce 2013, sloužil jsem šest let na Vysočině, kolem Nového Města na Moravě, a tam bylo krásně. Potom jsem byl tři roky v rodné farnosti ve Fulneku a od září 2022, tedy tři roky, v Torontu, kde jsem skončil v srpnu tohoto roku. Nyní jsem ve farnosti Jablunkov (Ostr.-Opav. Diecéze) a moc se mi zde líbí.

Cesta mého kněžství v Kanadě a setkání s krajany

Nebyla to lehká zkušenost – odjezd z domova znamenal opustit prostředí, kde víra i církve měly své místo, a vstoupit do úplně nového světa. Kanada je země rozlehlá, pestrá, multikulturní

a zároveň silně sekulární. To přineslo nejen nové výzvy, ale také jedinečné příležitosti. Toronto je několikamilionové město plné různých národností a náboženství.

V Kanadě jsem zakusil, že víra není tak samozřejmá jako u nás. Lidé k ní přistupují spíše jako k osobní volbě než k tradici předávané z generace na generaci. Kněz tu musí hledat nové cesty, jak oslovit, jak doprovázet a jak nabídnout evangelium lidem, kteří se často ptají spíše po smyslu života než po „správném zvyku“. Pro mě samotného to byla škola pokory, trpělivosti a otevřenosti. Naučil jsem se, že nestačí jen slavit liturgii – je potřeba být blízko lidem v jejich každodennosti. Každý z emigrujících českých a slovenských krajanů má svůj osobní dobrodružný příběh, jak z vlasti (tehdy nesvobodné v totalitě) odcházel nebo doslova utíkal.

Největší část mé služby byla tedy spojena s krajany. Setkával jsem se s Čechy, Slováky i Poláky, kteří se v Kanadě usadili v různých dobách – někteří už jako děti po válce, jiní po roce 1968, další teprve nedávno. Každý z nich nesl svůj příběh, často poznamenaný odchodem z vlasti, odloučením od rodiny a

hledáním nového domova.

Právě mezi nimi jsem nejvíce zakusil, co znamená být knězem – „mostem“. Mše v češtině nebo slovenštině, zpěv známých písní, modlitby, kterým rozuměli srdcem – to pro ně bylo velké povzbuzení. Mnozí se mi svěřovali, že díky tomu znovu cítili blízkost domova a že se jejich víra mohla opřít o jazyk a tradici, které jim byly vlastní. Podobně i Poláci, kteří měli početnější komunity, prožívali radost, když se mohli setkávat se svým duchovním dědictvím a mladým sympatickým knězem 😊

Rád jsem k nim jezdil zastupovat, protože v českém kostele jsem měl lidí málo. Tedy veřejné mše byly jen v pátek večer a v neděli dopoledne. V pátek bylo něco do 10 osob a v neděli v průměru od 30 do 50 osob. Bylo sympatické, že po každé mši byla společná káva a dobroty, někdy oslavy narozenin nebo slavností oběd. Ten byl 4 x za rok: na hlavní pouť k sv. Václavovi, na sv. Mikuláše s nadílkou pro děti, den matek a den otců.

Těžkosti i radosti

Nebudu zastírat, že oživovat komunitu převážně starších osob bylo těžké a náročné. Ne vždy byla komunita silná, někdy se scházelo jen pár lidí. Jazyková a názorová pestrost i rozdílné zvyklosti vyžadovaly hodně trpělivosti. Někdy jsem měl pocit, že se všechno staví jen pomalu a že práce nepřináší hned viditelné ovoce. Ale právě v těchto chvílích jsem si uvědomil, že podstatou kněžství není úspěch, ale věrnost.

A radosti? Bylo jich mnoho. Když jsem viděl, jak se lidem rozzáří oči při zpěvu české nebo slovenské písně nebo hymny, kterou jsem doprovázel na trumpetu. Když při setkání po mši někdo řekl: „Otče, to bylo jako doma.“ Když i malé společenství dokázalo vytvořit atmosféru rodiny. Tehdy jsem cítil, že moje služba má smysl – být s lidmi, nést jejich starosti i radosti, a ukazovat jim, že Bůh je blízko i v cizině. Největší radostí a úspěch byly asi farní plesy, kde přišlo téměř dvě stovky lidí a atmosféra a soudržnost byly skvělé. Ten poslední byl dokonce s kapelou z Valašska (moji

kamarádi muzikanti), kterých přijelo šest a udělali velkou radost krajanům nejen hudbou na plese, ale také koncerty v hlavním městě v Ottawě, v domě seniorů či v pivovaru, kde byli také místní Kanadani a mohli uslyšet pravou moravskou dechovku na živo.

Dobrá zkušenost

Ačkoliv byla moje kanadská zkušenost náročná, vnímám ji jako velmi dobrou. Naučila mě dívat se na církve širěji – nejen jako na naši farnost či diecézi, ale jako na živé společenství napříč kontinenty a národy. Uvědomil jsem si, že kněz má být mostem mezi kulturami, mezi minulostí a přítomností, mezi člověkem a Bohem.

Cesta kněžství v Kanadě byla pro mě těžká, ale obohacující. V setkání s Čechy, Slováky a Poláky jsem zakusil, že víra spojuje i tam, kde by vzdálenost a čas mohly rozdělovat. A právě díky nim jsem si znovu uvědomil, že kněžství není jen služba ve farnosti doma, ale poslání univerzální – být svědkem Kristovy blízkosti kdekoli na světě a v jakékoli situaci. Dopracovávám tento text v neděli a v Evangelii dnes čteme: „Pane, dej nám více víry“ (Lk 17, 5-6), a po volbách do poslanecké sněmovny, kdy bohužel nevyhrála slušnost a základní morální hodnoty. O to víc Vám ze srdce přeji pevnou víru a nezlomnou

naději, protože v tomto jubilejním roce si máme uvědomit, že ona neklame (Řím 5, 5).

Mějte se krásně a Bůh s námi a Zlý pryč!

*S darem modlitby a požehnání
o. Jan David +*

Z ptačí perspektivy

je nová rubrika, kterou pro vás připravil pan Jiří Slezák. Jeho krásné fotografie našich kostelů a kapliček pořízené dronem si budete moci od tohoto čísla prohlížet na následujících stránkách. Fotky interiéru i exteriéru tak, jak je běžně nemůžeme vidět, vždy doplníme o krásnou křesťanskou poezii. V tomto čísle nabízíme nezvyklý pohled na bedřichovský kostel sv. Mikuláše doplněný vánočním pohlažením od K. V. Raise - České srdce.

České srdce

(ČESKÉ POHÁDKY O KRISTU PÁNU A JINÉ BÁJE, Karel V. Rais, 1884)

Letěla zpráva po světě,
Bůh že se v Betlémě zrodil,
a kdo tu zprávu uslyšel,
praci hned do kouta hodil,

čepici hodil na hlavu
a honem k Betlému letěl,
chlév našel, byltě ozářen
tisíci nebeských světél.

Každý se tlačil dopředu
na blízko chudičkových jeslí,
bohatší páni v kabelích
dítěti dárky své nesli.

Každý se pěkně poklonil,
„Přijmi to, nebeské děčko!“
Ježíšek se jen usmíval,
chudším zas rozdával všecko,

Šumotu bylo nejvíce,
když začal rozdávat zlato;
každý chyť kus a utikal;
"Zavýskni, má nízká chato!"

Jediný jenom Čecháček
skromně stál u stěny vzadu,
zůstal tu už sám jediný,
klonil se, hladil si bradu.

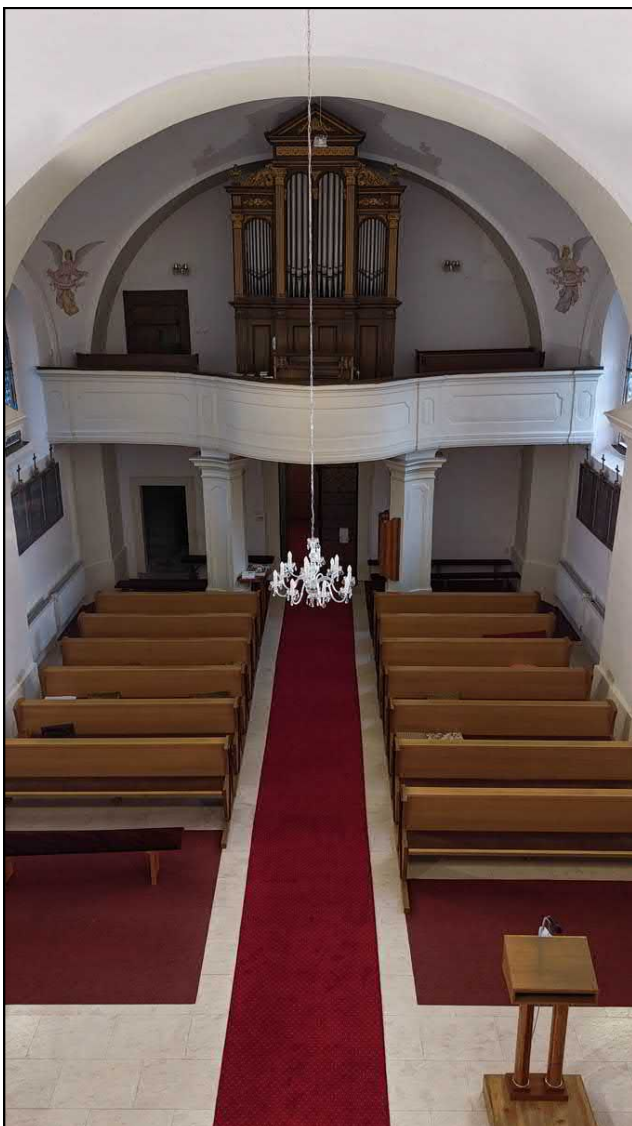
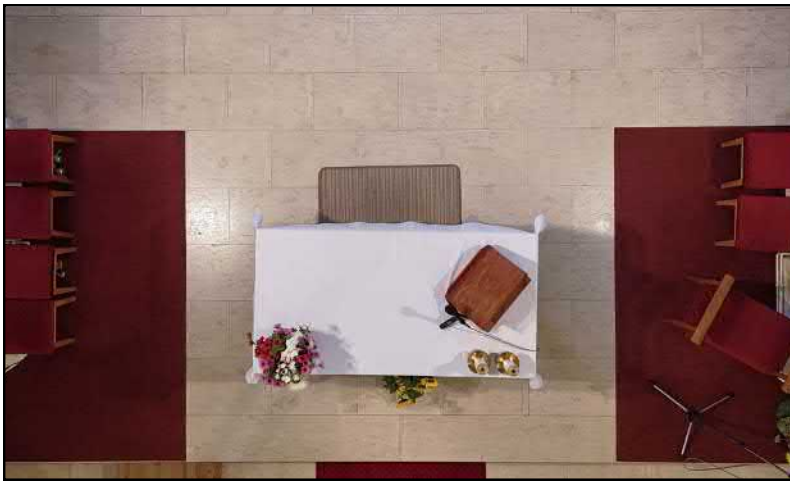
Potom se pustil do zpěvu,
jadrnou koledu zpíval,
Ježíšek tiše poslouchal,
s úsměvem pochvalně kýval.

Ale když zpěv byl u konce,
náhlý žal očka mu stíní:
"Jak tě mám, brachu, odměnit,
všecko již odnesli jiní!

Abys však přec měl památku
za ty své písničky svaté,
do prsou věrných na věky
dávám já srdce ti zlaté!"

Od těch dob české dějiny
bohatý nejsou tím kovem,
zlatá však srdce najdeš vždy
pod jejich rozmilým krovem.

1. Missie

Místní farář uznal za vhodný čas, aby pro obnovení ducha křesťanské a ku povzbuzení ku konání křesťanských povinností a cností farníci byli nabádáni častějším slyšením slova Božího zvláštními pobožnostmi. Rozhodnul se, že povolá misionáře a již v r. 1912 žádal Redemptoristy v Brně o sv. missie. V tom roce však nebylo již možno farářů vyhověti. Byli již na celý rok zadáni, až teprve v r. 1913 stanovení na dni 5 – 15 června. Ve farnosti před tím nikdy se nekonaly missie. Pohlíženo jim vstříc s nedůvěrou ba přímo s vodporem a vyhrožováno zvláště vod pokrokářů a jiných, že jsi pozvou Vaňka poslance a vodpadlého kněze a že budou míti u kostela kázání, ba že ani domácí nebudou po dobu misií do chrámu puštění. Odpor ten se stupňoval i volbou doby, ježto právě v ten čas počaly volby do zem. sněmu. Považovány missie za klerikální manifestaci. Proto farní duchovenstvo zvláště v neděli před započatím misií hledělo farníky na misionáře a missie připraviti.

Došli misionáři – Redemptoristé z Brna – počtem tří – přijeli ve čtvrtek a zahájili missie promluvou k dítkám školním. Na večer ohlášena zahajovací promluva pro dospělé. Účast při ní slabá – výsledek protivného smýšlení a nevhodné volby dne, měla býti volena na neděle pro začátek. Postupem misií předsudky mizely, účast den vode dne víc a víc rostla, přibývalo penitentů a komunikantů jichž počet převýšil 2000. Dítky, které na počátku na zákaz nerozvážných otců nešli ke sv. svátostem, zastavili se a přijaly sv. svátosti během misií, a i nejvlažnější. Korunou misií byla závěrečná pobožnost – svěcení kříže misijního. Na vyzvání farního duchovenstva oslovily se dívky z farnosti by vyzdobily kříž – kterýž místní farář svým nákladem dal zhotoviti domácím tesařům. Dívky, mezi nimi i Sokolky, věnci vyzdobily a mládenci jej při slavnosti nesli. Mezi těmi byl i cvičitel místního Sokola a měl býti pro tuto účast na klerikální parádě – jak říkali – vyloučen ze Sokola. Ráno tu

neděli – nesmírný nával penitentů i komunikantů – vodpoledne pak velkolepý impozantní průvod, jakého nebylo dosud v Lysicích pamětníka.

Průvod který vedl místní farář (kooperátor a misionáři pořádali průvod a udržovali vzorný pořádek) – kráčet obvyklou cestou jako při „Božím těle“ a v žádném místě ani na náměstí nebylo lze jej prohlédnouti. Zdálo se že jest téměř bez konce. Celá farnost i z rodin ku víře vlašných a netečných se zúčastnila průvodu. Z Drnovic došlo i procesí doprovázeno voděradskou a drnovskou kapelou. Za všeobecného nadšení po závěrečném kázání P. Blatčíka a poděkování místního faráře za zvuků duchovní hudby u misijního kříže missie skončeny. Misijní kříž na svůj náklad vyzdobyl nápisem, tabulkou a klekátkem zdejší mlynář a podnikatel elektrárny Frant. Pařízek.

Zapsal P. Josef Kocián

Toulání

Venku žloutne a opadává listí, jsou častější mlhavá rána, chvíli fouká, prší a vzápětí vše prozáří slunce. Večer je brzy tma a tak nám nastává čas na zklidnění. Ale ještě než nastala zima a nevlídno, jsme se vydali na výlet do Kolína a Kutné Hory. Mělo celý víkend pršet. Na to jsme nedbali a v sobotu ráno nastoupili ve Skalici do vlaku a jeli. Byl plný lidí, ale my měli štěstí a i bez místenky jsme našli místa u okna. Moc ráda pozoruji ubíhající krajinu, louky, lesy, domky pěkné i zchátralé. Běh času i života.

Za necelé dvě hodiny jsme vystoupili v Kolíně. Nádraží i jeho okolí je opravené, cesta do centra krátká a je na co se dívat. Kafe v kavárně nemělo chybu a pak už toulání po městě.

Moc jsme se chtěli podívat do chrámu sv. Bartoloměje. Je to impozantní stavba na Bartolomějském návrší. A i okolí, zdi, hradby, domy i bývalý hřbitov - kamenná symfonie. Zvuk varhan a otevřený vstup nás vlákaly dovnitř, začínal právě svatební obřad. Pak jsme šli přes Masarykův most ke žlutému kostelu sv. Víta a na

rozhlednu Práchevna. Cesta nás vedla podél Labe ke Kmochovu ostrovu. Je to ráj pro děti - prolézačky, houpačky, skluzavky. Dlouhá lávka pro pěší nás vrátila zpět do centra a v penzionu Pod věží jsme se krásně vyspali. Druhý den v osm hodin jsme v chrámu sv. Bartoloměje prožili mši svatou. Cesta vlakem do Kutné Hory trvá 12 minut. Od rána svítilo sluníčko a po dešti ani památky.

Kdo neznáte Kutnou Horu, jeďte tam. Historické centrum s chrámem sv. Barbory, Vlašským dvorem, jezuitskou kolejí, množstvím soch, chrámem sv. Jakuba, parky, vinicemi a prostě vším stojí za to. Chodili jsme dlouho a nohy nás už bolely. Takže na rozloučenou sklenku vína z místních vinic a pivo ze zdejšího pivovaru a pak téměř čtyři kilometry rychlé chůze na nádraží. Chrám v Sedleci jsme jen minuli. Sem se musíme vrátit na delší dobu...

Vlak domů byl opět plný, hlavně studentů. A my jsme opět celou cestu spokojeně seděli.

Myslela jsem na vše, co jsem za ty dva dny viděla a cítila. Boží láska a vůle prostupuje naším životem a připomíná se nám všem množstvím církevních památek.

Opravdu všude, stačí se dívat.

Hana Stejskalová

Intence

Milí bratři a sestry v Kristu.

Od první neděle adventní si můžete nechat zapsat úmysly, na které mají být v příštím kalendářním roce v našich farnostech slouženy mše svaté. Tyto úmysly, tzv. intence, jsou zpravidla podávány buď za živé nebo zemřelé osoby, za životní situace (např. za uzdravení či dar života nebo víry), na poděkování a nebo za duše v očistci, případně na jiný vhod-

ný úmysl.

Tato praxe zadávání úmyslů je velmi starobylým zvykem, který s sebou přináší bohaté duchovní plody nejen pro obmyšlené duše, ale také pro zadavatele úmyslu. Prostřednictvím mše svaté a zbožnou účastí na eucharistické oběti tedy můžeme čerpat z duchovního pokladu Církve a současně prosit Boha jak za potřeby své nebo svých blízkých, tak také

za vysvobození duší z očistce.

Využijme tedy této možnosti a myslíme na sebe a své blízké. Nezapomínejme však ani na duše v očistci a také na ty, na které už nikdo nepamatuje. Jak zpíváme v jedné dušičkové písni: Budou na nás vzpomínat, až my budem umírat.

redakce

Zveme Vás

Setkání nad Písmem pro dříve narozené

na faře v Lysicích

v tomto církevním roce 2. a 4. pátek
v měsíci (mimo svátky): 12. 12., 9. 1.,
23. 1., 13. 2., 27. 2., 13. 3., 10. 4. 2026

od 10 do 11.30 hodin

Bibli nebo Nový zákon s sebou

www.rkf.lysice.cz

Advent pro děti

v našich farnostech

I. neděle adventní 30. 11.

9:30 mše svatá s katechezí pro děti Drnovice
kostel Nejsvětější Trojice

II. neděle adventní 7. 12.

11:00 mše svatá s katechezí pro děti
a Mikulášskou nadílkou Bedřichov
kostel sv. Mikuláše

III. neděle adventní 14. 12.

9:30 mše svatá s katechezí pro děti Drnovice
kostel Nejsvětější Trojice

IV. neděle adventní 21. 12.

9:30 mše svatá s katechezí pro děti Drnovice
kostel Nejsvětější Trojice

Štědrý den 24. 12.

15:00 mše svatá pro rodiny s dětmi Lysice
kostel sv. Petra a Pavla

20:00 Půlnoční mše svatá Bedřichov
kostel sv. Mikuláše

**pozvánka
na
ADORAČNÍ DEN**

Lysice

29. 12. 2025

**kostel sv. Petra a
Pavla**

**9: 00 - mše svatá,
po jejím skončení
začne celodenní
výstav
Nejsvětější
svátosti**

**Po celý den je
příležitost
k tiché osobní
modlitbě**

**17:00 - závěrečná
adorace a
svátostné
požehnání**

Bedřichov

31. 12. 2025

**kostel
sv. Mikuláše**

**9:00 - mše svatá,
po jejím skončení
začne výstav
Nejsvětější
svátosti**

**Celé dopoledne
je příležitost
k osobní
tiché modlitbě**

**12:00 - závěrečná
adorace
a svátostné
požehnání**

Mikulášská nadílka u sv. Mikuláše

Kdy: **7. 12. 2025**
po mši svaté

Kde: v Bedřichově

srdečně zve bedřichovská farnost

Putování za Ježíškem

aneb Živý Betlém

23. prosince 2025 od 16 hodin
nádvoří Státního zámku Lysice

Tradičně proběhne SBÍRKA NA NATÁLKU

Lucemičky s sebou - Betlémské světlo k odpálení
od 15.45 do 18.00 na farní zahradě.

Vystoupení žáků sborového zpěvu a
dramatického kroužku
při ZŠ E. Beneše Lysice

ČLENOVÉ DIVADELNÍHO SPOLKU KLYH Lysice

12. oddíl Corieonis - skautský oddíl Lysice

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST LYSICE

Teplý nápoj
zajištěn.

**Darujte duchovní
povzbuzení tomu,
na kom vám záleží.**

→ obchod.filmana.cz

Filmāna je česká křesťanská
streamovací platforma, která nabízí
soudobý, atraktivní a duchovně
hodnotný obsah pro jednotlivce
i rodiny.

→ Více než 10 000 minut obsahu.
Od biblických filmů přes svědectví
až po obsah pro děti.

→ Nástroj pro duchovní růst
v každodenním životě křesťana.

→ Přístup kdykoliv – přes mobil,
počítač i televizní aplikaci.

→ Neziskový projekt, který podporuje
křesťanské hodnoty v online světě.

Filmāna

Srdečně vás zveme
na vánoční koncerty

Sboru

BACZBAND

Kostel sv. Petra a Pavla v Lysicích

3.1.2026 v 17:00

a

Kostel sv. Jeronýma ve Křetině

4.1.2026 v 17:00

„A to světlo svítí ve tmě
a tma je nepohltila“
(Jan 1,5)

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

	LYSICE	DRNOVICE	BEDŘICHOV
Středa 24. 12.	15:00 Mše svatá pro rodiny s dětmi 22:00 Půlnoční mše svatá		20:00 Půlnoční mše svatá
Čtvrtek 25. 12.	8:00 Slavnost Narození Božího Syna	9:30 Slavnost Narození Božího Syna	11:00 Slavnost Narození Božího Syna
Pátek 26. 12.	8:00 Svátek svatého Štěpána	9:30 Svátek svatého Štěpána	11:00 Svátek svatého Štěpána
Neděle 28. 12.	8:00 Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa	9:30 Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa	11:00 Svátek Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa
Čtvrtek 1. 1.	8:00 Slavnost Matky Boží Panny Marie	9:30 Slavnost Matky Boží Panny Marie	11:00 Slavnost Matky Boží Panny Marie
Neděle 4. 1.	8:00 2. neděle po Narození Božího Syna	9:30 2. neděle po Narození Božího Syna	11:00 2. neděle po Narození Božího Syna
Úterý 6. 1.	18:00 Slavnost Zjevení Božího Syna (Třech králů)		16:30 Slavnost Zjevení Božího Syna (Třech králů)
Neděle 11. 1.	8:00 Svátek Křtu Pána Ježíše v řece Jordánu	9:30 Svátek Křtu Pána Ježíše v řece Jordánu	11:00 Svátek Křtu Pána Ježíše v řece Jordánu

PŘÍLEŽITOST KE SVÁTOSTI SMÍŘENÍ PŘED VÁNOCEMI

Středa 10. 12.	Kozárov	17:15 – 18:00
Středa 17. 12.	Kunice	16:45 – 18:00
Čtvrtek 18. 12.	Bedřichov	17:30 – 18:00
Sobota 20. 12.	Lysice	14:30 – 16:00
Sobota 20. 12.	Drnovice	16:30 – 17:30

